

inden denne Sag gaar til Afstemning, tilraade dette Tings Medlemmer at stemme imod Lovforslaget.

Dalsgaard: Det foreliggende Lovforslag om Tvangsafløsning af Arvefæsteafgifter er jo udarbejdet og fremsat af Ministeriet. Heraffølger, at det ogsaa er Ministeriet, der har Hovedansvaret for, at de foreslaaede Afløsningsregler gør Ret og Skel til begge Sider, at Afløsningen uden at gaa Ydernes Interesser for nær giver Nyderne fuld Erstatning. Men selv om Ministeriet af flere Grunde, som jeg ikke her skal komme nærmere ind paa at udvikle, har Hovedansvaret for, at de foreslaaede Afløsningsregler er forsvarlige, har den enkelte Rigsdagsmand, som stemmer for Lovforslaget, dog ogsaa sit Ansvar for Lovens Indhold, og da jeg ikke har kunnet frigøre mig for en ret stærk Tvivl om, hvorvidt det med Rette kan siges, at en Tvangsafløsning nu i 1918, naar den skal foregaa efter de foreslaaede Regler, giver Afgiftsejerne fuldt Vederlag, kan jeg, som jeg har udtalt i min Mindretalsbetænkning, ikke stemme for Lovforslaget i den Skikkelse, hvori det foreligger, naar det nu om et Øjeblik kommer til endelig Afgørelse.

De Takster, som Lovforslagets Afløsningsregler lægger til Grund for Afløsningernes Beregning, er jo Gennemsnittet af de 24 Aars Kapitelstakster i Aarene 1890—1913 med Udskydelse af de to højeste og de to laveste Aars Takster. Det vil sige, at de Kapitelstakster, der vil blive lagt til Grund for Afløsningen af Arvefæsteafgifterne, naar man gaar ud fra Gennemsnittet for hele Landet, vil blive: for Rug: 10 Kr. 51 Øre, for Byg: 10 Kr. 03 Øre, for Havre: 7 Kr. 28 Øre og for Hvede: 12 Kr. 24 Øre. Jeg kan ikke nægte, at jeg hele Tiden har frygtet for, at disse Takster var saa lave, at det ikke kunde siges, at en Tvangsafløsning nu i 1918 efter disse Regler virkelig gav fuld Erstatning, og denne Opfattelse, som jeg altsaa hele Tiden har haft, har jeg faaet yderligere underbygget ved af de Oplysninger, som er blevet tilstillet Udvalget af den højtærede Landbrugsminister, at se, at de frivillige Afløsninger, som i de senere Aar har fundet Sted, for de flestes Vedkommende har fundet Sted efter Takster, som har været adskilligt højere, hvortil endda er kommet dette, at Afløsningssummen i ikke faa Tilfælde er blevet udbetalt kontant, hvilket jo i disse Tider forøger Summens Værdi for Modtageren med lavt regnet en Ottendedel af Beløbets Paalydende,

fremfor naar Beløbet modtages i 4 pCt. uopsigelige Obligationer. Nu sagde den ærede Ordfører (Ole Hansen) for et Øjeblik siden, at Afgiftsejerne var berettigede til at forlange kontant Betaling. Ja, det er Afgiftsnyderne selvfølgelig, men jeg kan ikke læse Forslaget saadan, at Yderne er forpligtede til at imødekomme denne Fordring. Den ærede Ordfører citerede Udtalelserne i 1ste Stykke af § 3, der lyder saadan: „Saavel Yderen som Nyderen af de i §§ 1 og 2 omhandlede Afgifter kan fra det Tidspunkt at regne, da Afgifterne skal udredes med faste Pengebeløb, forlange Afgifterne afløste ved Udbetaling af en Kapital een Gang for alle, svarende til den aarlige Afgift taget 25 Gange og Rekognitionens Beløb taget 1 $\frac{1}{2}$ Gang.“ Jeg haaber, at den højtærede Formand ikke indvender noget imod, at jeg har oplæst disse Linier. Men saa hedder det i 2det Stykke af denne Paragraf: „I Mangel af anden Aftale berigtiges Afløsningssummen paa den Maade, at Yderen udsteder en Obligation med Pant i vedkommende Ejendom for en saa stor Del af Afløsningssummen, som er delelig med 100 Kr.“ Og dette Udtryk „anden Aftale“ synes jeg giver en anden Forstaaelse af 1ste Stykke end den, den ærede Ordfører har fremsat. Den, den nævnte Obligation er uopsigelig og forrentes med 4 pCt. og afdrages med $\frac{1}{2}$ pCt. aarlig, det vil altsaa sige, at den bliver afdraget i Løbet af 55 Aar. Men denne Obligation kan han saa siden afhænde til Afløsningskassen og faa 4 pCt. rentebærende Afløsningskasseobligationer i Stedet. Dersom den Opfattelse, som den højtærede Ordfører gør gældende, er rigtig, at Afgiftsnyderen, Afgiftsejeren kan forlange kontant Betaling, og at Afgiftsnyderen, hvis det forlanges, er pligtig at yde kontant Betaling, saa vilde Afløsningsreglerne ganske vist ikke være mig helt tilfredsstillende i alle Henseender, men det vilde dog i væsentlig Grad bidrage til, at jeg vilde se anderledes paa denne Sag, end jeg nu gør. Men jeg kan ikke læse Lovforslaget saadan, at denne Opfattelse er rigtig, og jeg vil meget gerne høre den højtærede Landbrugsministers Mening om dette Spørgsmaal, for hvis Afløsningssummen kan fordres kontant udbetalt, saa bliver Summen — deri er jeg enig med den ærede Ordfører — væsentlig værdifuldere for Afgiftsejeren, men jeg kan ikke læse Lovforslaget med samme Forstaaelse som den ærede Ordfører. Jeg afventer nu, som sagt, med Interesse, hvad den højtærede